

HISTÒRIA DE CONFINAMENT

Fou una pandèmia molt virulenta que s'estima que va provocar la mort d'entre cinquanta i cent milions de persones a tot el món. Es calcula que infectà un terç de la població mundial amb un índex de mortalitat superior al 2,5 per cent, altíssim si es compara amb el 0,1 per cent produït per d'altres epidèmies. Espanya fou un dels països europeus no bel·ligerants més afectats. S'estima que es contagiaren uns vuit milions de persones i moriren entre 200.000 i 250.000 persones, aproximadament, entre un 1,5 per cent i 2 per cent de la població total de l'època, malgrat que les xifres oficials reduïren les víctimes a "només" 147.114 persones.

Antonio Santamaria (la grip Espanyola 1918-1920)

Som al maig de 2020, ja és comencen a veure persones a les terrasses dels bars, passejant pel carrer... Fins ara tothom estava tancat a casa, un confinament de 2 mesos llargs. Estant tancats sense poder sortir per anar en lloc. Protegits com si hagués explotat una central nuclear com a *Chernobyl*. Pocs mesos abans un fet així l'hagéssim gaudit des del cinema o la comoditat del sofà de casa. Qui ens ho havia de dir que passaríem a formar part un esdeveniment que aparenta ser tan fictici, obra d'un geni guionista i reproduït per una sèrie d'excel·lents actors. Estic parlant de la Covid-19, una pandèmia provocada per un virus de 0,3 micres de diàmetre que ha obligat a pràcticament tot el món a clausurar-se a casa seva durant un temps indeterminat.

Jo porto des del tretze de març tancada juntament amb les meves germanes, els primers dies els meus pares treballaven. El meu pare és oficinista i ara teletreballa, però la meva mare és infermera i ara té més feina que de costum. El dia tretze em trobava ajaguda al llit mirant la llum que reflecteix el rellotge mostrant l'hora i mentrestant assimilava tots els fets transcorreguts en un sol dia. Estava preguntar-me que com podia ser, que un ésser minúscul, que no sembla ni tenir vida pròpia, ens pogués trasbalsar tant, fer-nos canviar la rutina completament, em semblava insultant. D'un dia per l'altre no tornar a l'institut sense tenir una data fixa de tornada.

Pensar que tot és dolent, les típiques frases de: "*per què a mi?*", "*per què ara?*" he descobert que no serveixen per res. La millor solució és somriure, trobar el costat bo de la situació, descobrir noves aficions, proposar-te nous reptes, agrair cada segon d'afecte i atenció que reps. Això, m'ho han anat explicant al llarg dels anys però mai m'havia trobat en la situació de posar-ho en pràctica i m'ha fet obrir els ulls.

Els dies han anat passant i tot i que no enyorar als familiars i amics és molt difícil, he aprofitat al màxim aquests dies. He avançat feina, he reprès aficions que portava molt temps sense practicar per la manca de temps com ara la lectura, he seguit fent esport, he gaudit amb les meves germanes mirant pel·lícules i sèries...

Tot el que he fet i he sentit aquest confinament no ho podria explicar ni amb mil pàgines, he crescut com a persona. He après a enyorar i a viure sense aquell *algú* que em pensava que la seva presència física era indispensable en la meua vida. Una cosa que he après és que els humans de tant en tant necessiten un fet que ens faci reflexionar i unir-nos per arribar a un objectiu comú. Aquest confinament és pot utilitzar per veure que el temps passa, no em refereixo a desconnectar, a treure'ns el rellotge i dedicar-nos a nosaltres i prou, no, em refereixo a ser conscients que el temps passa, aprendre'l a gestionar i invertir-lo amb el que realment importa, dedicar quatre, deu o cinquanta minuts a un ésser estimat, dir-li "*t'estimo*", abraçar-lo, sense mirar el rellotge però sabent que estàs aprofitant el temps.

Del confinament jo també m'emporto una lliçó molt important que és que de vegades no arribem a apreciar algun objecte, fet o persona fins que ja no el tenim, per això hem de gaudir cada moment perquè no sabem quan l'enyorarem. He après coses que cap llibre ni persona et pot ensenyar, només l'experiència de la vida.